MĀRUPES
NOVADA PAŠVALDĪBA

Mārupes novada velo brauciens

22 km
“Senā Mazcena”

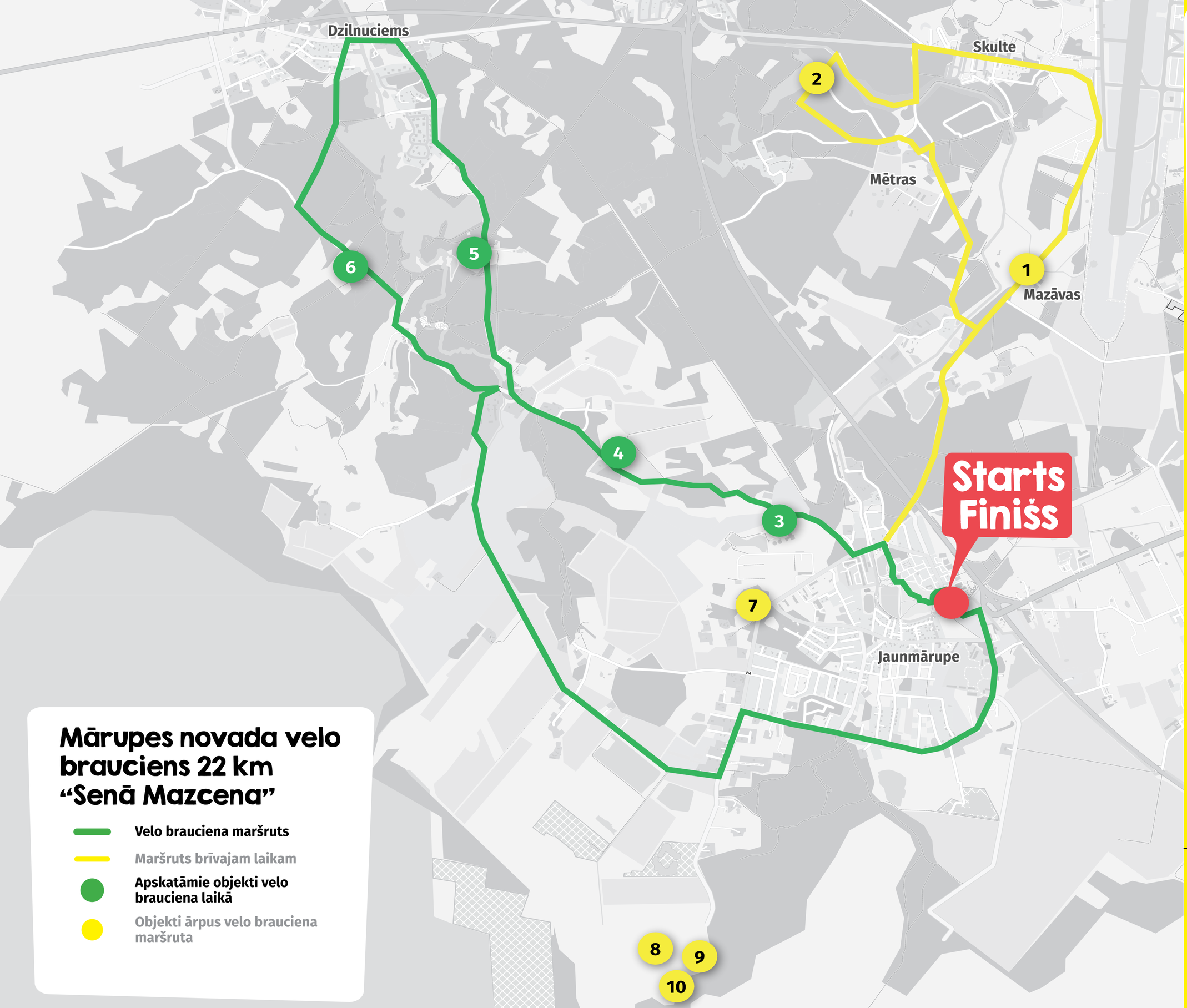

Mārupes novada velo brauciens 22 km “Senā Mazcena”

- Velo brauciena maršruts
- Maršruts brīvajam laikam
- Apskatāmie objekti velo brauciena laikā
- Objekti ārpus velo brauciena maršruta

Maršruts tapis sadarbībā ar Mārupes novada vēstures pētnieci Guntu Lielkāju.

Makets, druka: SIA IBC Print Baltic

Izdevējs: Mārupes novada pašvaldība

e-pasts: turisms@marupe.lv
Tālr.: 29537466

Patīkamu atpūtu!

Senā Mazcena

1 "Mazāvas"

Pēteris Liepiņš

Dzīvojis Latvijas Armijas 1. šķiras kara ierēdnis (1925) **Pēteris Liepiņš** (Jāņa dēls). Dzimis 1875. gadā. Pabeidzis pareizticīgo draudzes skolu. 1901. gadā Pēterburgas junkuru skolā ieguva kara laika ierēdņa dienesta pakāpi. No 1896. gada novembra bijis Krievijas armijas rakstvedis pie Valkas kara apriņķa priekšnieks. Vēlāk 1903. gadā paaugstināts par kolēģiju reģistratoru, 1904. gadā par Valkas kara apriņķa priekšnieka valdes darbvedi, 1906. gadā par guberņas sekretāru un 1910. gadā par kolēģijas sekretāru. Bijis 1. pasaules kara dalībnieks A-Prūsijā. 18.02.1918. kritis vācu gūstā pie Daugavpils, bet 3. aprīlī izbēdzis. 25. septembrī pieteicās Ziemeļarmijas birojā, vēlāk kļūstot par štāba rakstvedi un iegūstot dienesta pakāpi – galma padomnieks. 1913. gada aprīlī kļuvis par Ziemeļlatvijas brigādes intendantu, jūlijā par Vidzemes divīzijas intendantu.

P. Liepiņš ir bijis eksperts komisijā sarunām par zaudējumu atlīdzību Latvijai. Darbos izcēlās ar uzcītību un atbildības sajūtu pret veicamajiem uzdevumiem. 1933. gadā bijis virsnieku augstākās Goda tiesas loceklis, tā paša gada septembrī atvaļinājās. Pēc atvaļināšanās drīkstēja turpināt valkāt karavīra formastērpu. 14.06.1941. tika apcietināts un ieslodzīts Usoļlaga Surmogskas nometnē. Miris 18.02.1942.

Savas dzīves laikā P. Liepiņš ieguvis vairākus apbalvojumus – 3. šķiras (ieguvis kā I šķiras kara ierēdnis 1928. gada 14. novembrī) un 4. šķiras Triju Zvaigžņu Ordeni, 4. šķiras Krievijas Sv. Vladimira ordeni, 2. un 3. šķiras Sv. Annas ordeni un 2. un 3. šķiras Sv. Staņislava ordeni. Guvis nopelnus Brīvības pieminekļa celšanā.

P. Liepiņš bija precējies ar Alīdi Liepiņu (agrāk Čimure), bērni Viktors (1904) un Valērija (1905).

Alīda Liepiņa (Pētera meita) dzimusi 1890. gadā. 14.06.1941 izsūtīta uz Novosibirskas apgabalu. Atbrīvota 15.06.1957.

Valērija Sieceniece (Pētera meita) dzimusi 1905. gadā. 14.06.1941 devās līdzi mātei Alīdai izsūtījumā. Atgriezās 29.05.1956.

Viktors Liepiņš (Pētera dēls) dzimis 1904. gadā. Miris emigrācijā.

1941. gada deportējamo sarakstā V. Sieceniece nebija ierakstīta, bet uzzinot, ka viņas māte ar tēvu ir Šķirotavas stacijā, Valērija brīvprātīgi aizbrauca mātei līdzi izsūtījumā.

Aleksandrs Siecenieks (Pētera dēls), aizsargs un kulaku Zemnieku savienības partijas biedrs, bijis P. Liepiņa znots, precējies ar Valēriju. Dzimis 1900. gadā. 14.06.1941. arestēts un izsūtīts uz Molotovas apgabalu. Miris 10.07.1942.

"Mazāvās" atradās telefoncentrāle "Āvas", kuras P. Liepiņš ierīkoja savā mājā.

2 "Baltais krusts "

Baltais krusts atrodas Skultes mežā ūdens karjera krastā. Tas iezīmē vēsturisku piemiņas vietu, kurā 1941. gadā nogalināti 11 komunistiskā terora upuri. Vieta tika atrasta pateicoties vietējā iedzīvotāja acīgumam, kurš mežā vāca malku. Padomju laikā par notikumu Skultes mežā nedrīkstēja runāt. Pēc Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas upuri tika pārapbedīti.

Otto Cielēns

1941. gada 24. jūlijā atraka abus kapus – vienā bija 10 cilvēki, bet otrā viens. Pirmajā kapā atradās Latvijas Kriminālpolicijas priekšnieks un Interpola viceprezidents **Jēkabs Silarājs**, Dzelzavas pagasta aizsargu nodaļas priekšnieks un 9. Madonas aizsargu pulka jātnieku diviziona komandieris **Ādolfs Jozeps**, Rēzeknes kājinieku pulka karavīrs, kara skolas kājinieku nodaļas kadets un rotas vada komandieris **Pēteris Dāvis**, karavīrs un slepenās apvienotās Latvijas komunistiskās partijas jaunatnes organizācijas dalībnieks **Laimonis Donis**, robežsardzes darbinieks **Auguste Nuķis**, Latviešu tautas apvienības "Pērkonkrusts" dalībnieks **Fadejs Bernarčiks**, armijas ekonomiskā veikala pagaidu strādnieks **Artūrs Rekšāns**, Daugavpils elektriskās spēkstacijas darbinieks **Sigizmunds Vasiļevskis**, **Arvīds Levāns**, kurš notiesāts kā politiskās policijas aģents, un pavārs **Aleksandrs Paškovskis**.

Pēdējā kapā bija apglabāts **Otto Cielēns** – Lāčplēša Kara ordeņa kavalieris. Viņu apglabāja Brāļu kapos pie Mātes Latvijas.

Pārējos 10 upurus apglabāja Piņķu kapsētā. 1941. gada 10. novembrī pārabedīja Meža kapos pie "Baltajiem krustiem".

3 "Imakas"

Imaku māju ieņemšana

Kārlis Jākobsons

Alfrēds Valleika

1919. gada novembrī pie Imaku mājām notikušas Latvijas Brīvības cīņas, kuru ietvaros notikusi bermontiešu atvairīšana. **Alfrēds Valleika** (1889) kā vada komandieris nosūtīts uz Švarcmuižas rajonu, kur ar saviem 24 cilvēkiem uzbruka apmēram 70 cilvēku lielam ienaidnieka eksadronam Imaku mežsargmājās, ar ložmetējuguni ielaužoties pretinieka nocietinājumā, izraisot paniku un piespiežot bermontiešus bēgt. **Kārlis Jākobsons** (1888) kā vada komandieris devās ienaidnieka aizmugurē un no spārna straujā triecienā šīs mājas ieņēma, iegūstot 5 ložmetējus un citas tamlīdzīgas trofejas. Līdzīgi **Rūdolfs Muciņš** (1900) brīvprātīgi devās izlūkos ienaidnieka aizmugurē, iegūtās ziņas nododot priekšniecībai. Uzbrukuma laikā ar vieglā ložmetēja uguni izraisīja bermontiešu apjukumu, aizkavējot pretinieka palīgspēku ierašanos. Rezultātā tika sekmēta Imaku māju iekarošana, gūstekņu un trofeju saņemšana.

Visiem trim tika vēlāk tika piešķirts Lāčplēša Kara Ordenis.

***

Indriķis Tiltiņš

Imakos dzīvojis 5. Rīgas aizsargu pulka Babītes nodaļas komandieris **Indriķis Tiltiņš** (Mārtiņa dēls). Dzimis 10.04.1909. Babītes pagastā.

Ar 15.10.1929. ieskaitīts par aizsargu 5. Rīgas aizsargu pulka I bataljona 2.rotas Babītes nodaļā. No 28.08.1931. līdz 31.07.1932. dienējis obligātajā karadienestā Latvijas armijā – armijas Štāba rotā kā grupas komandieris. Vēlāk ieguva dienesta pakāpi – kaprālis.

No 18.11.1931. bijis Babītes pagasta Brīvības pieminekļa komitejas loceklis.

19.02.1934. iecelts par vada komandieri Babītes aizsargu nodaļā.

Pēc 19.05.1937. pagasta pašvaldības darbinieka kartiņas datiem pēc nodarbošanās bijis zemkopis un pašvaldības dienesta darbinieks. 1936. gadā ticis ievēlēts par Babītes pagasta padomes locekli un tiesas locekli. Darbojies Babītes lauksaimniecības biedrībā – 27.09.1938. ievēlēts par biedrības valdes locekļa kandidātu, savukārt 26.03.1939. ievelēts par tās valdes locekli.

I. Tiltiņš savas dzīves laikā ir ieguvis vairākus apbalvojumus – 1935. gadā apbalvots ar Tautas skaitīšanas III pakāpes goda zīmi, 1939. gadā ar aizsargu medaļu "Par centību".

11.03.1936. Brīvības pieminekļa komiteja ieteikusi izsniegt I. Tiltiņam, kā Babītes pagasta komitejas loceklim un ziedojumu vācējam, pieminekļa celšanas zīmi – par to, vai zīme ir tikusi piešķirta, liecību nav.

1937. gadā beidza Lauksaimniecības tautas augstskolu ar ļoti sekmīgām atzīmēm.

14.06.1941. tika notiesāts par aktīvu darbību aizsargu organizācijā un pretpadomju propagandu un aģitāciju. Tika represēts uz Molotovas apgabalu, kur 17.05.1942. gadā tika nošauts.

1941. gadā no Babītes "Imakiem" tika izvesta visa ģimene – I. Tiltiņš tika izsūtīts kopā ar savu tēvu **Mārtiņu Tiltiņu**, kuram pirms kara piederēja 40 govis, 14 cūkas, 3 zirgi, 51 ha zemes, traktors un vēja motors, māti **Dori-Konstanci**, brāli **Mārtiņu Tiltiņu** un māsām **Dori** un **Amildu Annu**. I. Tiltiņš tika atdalīts no ģimenes Škirotavas stacijā.

Visa pārējā ģimene tika aizvesta uz Tomskas apgabala kolhozu "Stepan Paharj", pēc tam uz tā paša rajona Narimas Špalozavodu.

I. Tiltiņš bija precējies ar **Valēriju Murtužāni** (dz. 1914).

I. Tiltiņa meita **Maija Galiņa** (1941) saimnieko Madonas novada Bērzaunes pagasta "Jānīšos". Maija ir radusi iedvesmu no savas vecmammas, no mazuma tiekot pie kā vairāk – vecmamma Dore-Konstance izsūtījumā Tomskas apgabalā no viena zirņa pirmajā gadā izaudzējusi 48 zirņus, savukārt vēlāk pievērsusies zirņu un kartupeļu audzēšanai, kā rezultātā par iekrāto nauduņu uzcēla māju.

4 "Vilciņi"

Vilciņu dzimta agrāk saukušies par Jansoniem – kādā uzvārdu latviskošanas reizē trīs brāļi pārdēvējušies pēc mājvārda par Vilciņiem, savukārt ceturtais brālis uzvārdu atstājis.

"Vilciņos" saimniekojis **Jānis Vilciņš** (Jāņa dēls) (1878.-1951.) ar sievu **Kristīni Vilciņu**, dz. Briņķis. Saimniecībā bijušas 25-30 slaucamas govis uz 5 hektāriem zemes. Iegūtais piens tika pārdots slimnīcām – lai tas būtu nevainojamā kvalitātē, tika izmantotas īpašas konstrukcijas piena dzesinātājs, kurš tika darbināts bez elektrības.

No 1922. gada J. Vilciņš bijis revīzijas komisijas loceklis. 13.03.1931. ievēlēts par Babītes pagasta padomes locekli.

No 19.12.1929. bijis Babītes pagasta Brīvības pieminekļa komitejas loceklis.

J. Vilciņš ir aktīvi darbojies sabiedrībā un vairākās biedrībās – bijis Piņķu krāj-aizdevumu sabiedrības priekšsēdētājs, kā arī darbojies Piņķu lauksaimniecības biedrībā, I Babītes lopkopības pārraudzības biedrībā, kā arī bijis tās valdes loceklis, Piņķu lauksaimniecības mašīnu koplietošanas biedrībā, Piņķu ugunsapdrošināšanas biedrībā un Piņķu piensaimnieku biedrībā.

Jānis Tiltiņš ar sievu Kristīni Vilciņu

Kristīne Vilciņa Parabeļskā (1953. gads)

1937. gadā J. Vilciņš bijis arī Babītes pagasta padomes loceklis. Tajā pašā gadā parakstījis jaundibināmās Babītes lauksaimniecības biedrības statūtus.

1938. gadā nozīmēts par pilnvarnieku-lauksaimniecības biedrības priekšstāvi A./S. "Bekona eksports".

1949. gada martā ģimene tika izsūtīta – J. Vilciņš izsūtīts 27.martā uz Omskas apgabalu, savukārt sieva Kristīne ar meitu Austru izsūtītas 25.martā uz Tomskas apgabalu. K. Vilciņa mājās atgriezās 28.06.1956., bet A. Vilciņa 26.05.1956.

J. Vilciņš tika izvirzīts "Brīvības pieminekļa celšanas piemiņas zīmes" saņemšanai. Liecību, vai zīme tikusi izsniegta, nav.

J. Vilciņš miris 14.05.1950.

5 "Bejas"

Dzīvojis Aizsargu grupas komandieris **Kārlis Bormeisters** (Jāņa dēls). Dzimis 1899. gadā Rīgas apriņķa Babītes pagasta "Sprīdīšos".

Bija piedalījies Brīvības cīņās – 1930. gadā par piedalīšanos cīņās naudas vietā izvēlējās saņemt zemi K. Bormeistera pieprasītā vietā.

14.11.1936. saņēma Triju Zvaigžņu Ordeņa II pakāpi kā 5. Rīgas aizsargu pulka Babītes nodaļas aizsargs.

Darbojies Latvijas Atbrīvotāju biedrībā (LAB). LAB tika dibināta Rīgā 17.11.1921. Tā bija nevalstiska, sabiedriska organizācija, kuras mērķis bija aizsardzības veicināšana un pilsoņu nacionāli valstiskā audzināšana.

25.01.1945. aizturēts 143. Armijas rezerves strēlnieku pulkā un nosūtīts uz Jagrinlagu Molotovskā, kur 4. aprīlī ticis arestēts. K. Bormeisters iekļuva noziegumos pret padomju valsti apsūdzēto Latvijas iedzīvotāju sarakstā, kur tika apsūdzēts par piedalīšanos soda operācijās pret padomju partizāniem. Rezultātā tika sodīts ar brīvības atņemšanu uz 10 gadiem.

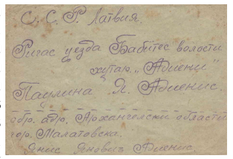
J. Adieņa vēstule uz mājām no lēģera

Apsūdzēto sarakstā tika iekļauti arī K. Bormeistera vadītā pulka aizsargi, kuri tika arestēti (krimināllieta Nr. 28513) – **Jānis Adienis** (1902, Babītes pagasta "Stūri"), **Ansis Rogovskis** (1904, Babītes pagasta "Božas"), **Jānis Pētersons** (1898, Babītes pagasta "Purmaļi"), **Andrejs Hiršs** (1904, Babītes pagasta "Mazcenas"), **Jēkabs Vilciņš** (1920, Babītes pagasts) un **Kārlis Zvaigzne** (1902, Babītes pagasts). Iemesli – piedalīšanās soda operācijās pret padomju partizāniem un padomju izpletņlēcējiem. Krimināllieta nr. 28513.

Jānis Adienis (pirmajā rindā otrais no kreisās)

K. Bormeisters tika atbrīvots 18.12.1954 un nosūtīts nometinājumā uz Krasnojarskas novadu. Atbrīvots 06.04.1956.

6 "Božas"

Dzīvojis Rīgas pilsētas Piņķu mežsaimniecības Božas apgaitas mežsargs **Mārtiņš Teodors Briņķis** (Jāņa dēls). Dzimis 1892. gadā Rīgas apriņķa Babītes pagasta "Zaderos".

15.11.1937. ieguva Triju Zvaigžņu ordeņa III pakāpi.

29.01.1945. aizturēts Babītes pagasta "Božās" un arestēts 17.02.1945. Sodīts ar brīvības atņemšanu uz 5 gadiem, sodu izciešot Široklagā un Kizellagā.

Mārtiņš Teodors Briņķis (centrā)

Ziņas par M. Briņķa likteni arhīva dokumentos netiek atrastas.

Bija precējies ar **Annu Briņķi** (Jāņa meita). 1949. gada 25. martā deportēta no "Viesturu" mājām.

7 "Vecliepas"

Aleksandrs Stumburs

Dzīvojis seržants **Aleksandrs Stumburs** (1896), kurš cēlies no Vidzemes kalpu ģimenes.

Precējies ar **Annu Augusti Matisoni** (1893), kura bijusi hospitāļa medicīnas māsa.

A.Stumbura brālis **Alfreds Stumbrs** bija Padomju Savienības Baltijas flotes aviācijas štāba priekšnieks.

1930. gada janvāra periodiskajā izdevumā "Rīga" pieminēta A. Stumbura uzbūvētā lidmašīna - "Aviācijas vēsture šodien piedzīvos reti interesantu notikumu. Izmēģinās lidmašīnu, kura būs ne tikai pirmā šāda veida Latvijā, bet varbūt visā Eiropā. Aviācijas pulka seržantam A.Stumburam izdevies paša spēkiem uzbūvēt lidmašīnu, kurai otru līdzīgu būs grūti atrast."

Lasot citu tā laika periodiku, atklājās, ka lidmašīnas nosaukums ir "Sikspārnis". Neskatoties uz sliktajiem laikapstākļiem, A. Stumburs veica lidojumu.

A. Stumburs ieguvis vairākus apbalvojumus – esot Aviācijas pulka III divīzijas izlūku eskadriļas motorists, 06.02.1929. ieguva I pakāpes Triju Zvaigžņu Ordeni Nr. 446. Vēlāk 1939. gada novembrī, esot kā Aviācijas pulka meteorologam, A. Stumburam tika piešķirts V šķiras Viestura Ordenis.

Mūža nogalē bija kolhoznieks.

8 "Rūjas"

Oskars Moors dzimis 1899. gadā Arakstes muižā. No 1939.-1974. gadam dzīvoja "Rūjās". Saņēmis 5. šķiras Triju Zvaigžņu ordeni kā Ziemeļlatvijas armijas brīvprātīgais 1. Valmieras kājinieku pulka kaprālis 1934. gada 7. novembrī. Miris 1974. gadā.

Oskars Moors jaunībā

Oskars Moors 1967. gadā

9 "Mazcelmi"

Dzīvojis **Arnolds Jansons** (Miķeļa dēls). Dzimis 1919. gadā Rīgas apriņķa Babītes pagasta "Viesītēs".

Aizturēts 30.08.1946. Babītes pagasta teritorijā un arestēts 2. septembrī. Notiesāts ar brīvības atņemšanu uz 10 gadiem, kā arī tiesību atņemšanu uz 5 gadiem ar mantas konfiskāciju. Represēts uz Steplagu, Karagandas apgabalu.

Vēlāk atgriezās atpakaļ mājās, mira 1977. gadā.

A.Jansonam ir ticis piešķirts Dzelzs krusts.

Arnolds Jansons, Velta Jansone un Jānis Šlaue (no kreisās)

A. Jansona pirmā sieva bija **Velta Jansone** (Kārļa meita) (dzimusi Magone). Dzimusi 1925. gadā Rīgas apriņķa Babītes pagasta "Druvās", kur 07.09.1946. arestēta un notiesāta ar brīvības atņemšanu uz 7 gadiem, tiesību atņemšanu uz 3 gadiem un mantas konfiskāciju. Atbrīvota 21.08.1953. Veltai bijusi kopīga krimināllieta ar vīru – Nr. 28879.

A. Jansons bija otrreiz precējies ar **Mirdzu Šlaui**. Mirdzas brālis **Jānis Šlaue** (1923) bijis no Babītes pagasta "Mūrniekiem". Sakarā ar dienestu vācu armijas Latviešu leģiona 15. SS divīzijā no 02.05.1945.-14.08.1946. atradās PSRS filtrācijas nometnē Vožajeļā, Žeļeznodorožnij rajonā. Piespriests nāves sods, bet nomainīts uz 25 gadiem ieslodzījumā. J. Šlauem bija brālis **Jēkabs Šlaue**. Dzimis 1926. gadā. Kritis karā.

A. Jansonam bijis vecāks brālis **Augusts Jansons** (Miķeļa dēls). Dzimis 1902. gadā. Dzīvojis mājās "Mazcelmi". 03.02.1945. tika arestēts un apsūdzēts par to, ka 1943. gadā bijis savervēts vācu politiskajā policijā par aģentu.

10 "Blūmi"

Jānis Zaķis

Pie Blūmu mājām 1919. gada 9. oktobrī norisinājušās Brīvības cīņas – **Jānis Zaķis** (1894) Rīgas pievārtē uzņemies rotas komandēšanu un noturēja pozīcijas pie Švarcmuižas Blūma mājām pret skaitā un apbruņojumā pārāku ienaidnieku. Turpināja atsist uzbrukumus pat pēc atkāpšanās pavēles saņemšanas līdz bataljona štābā atrodošās 500 šautenes un munīciju paguva nogādāt aizmugurē.

J. Zaķis bija 5. Cēsu kājn. pulka virsleitnants. Dzimis 19.08.1894. Rancēnu pagastā.

Krievu armijā iesaukts 1915. gadā, savukārt 1919. gadā iesaukts Latvijas armijā.

Pēc Brīvības cīņām turpinājis dienestu 5. Cēsu kaujn. pulkā kā rotas komandieris.

J. Zaķis tika apbalvots ar V šķiras Triju Zvaigžņu Ordeni, kā arī 1921. gadā apbalvots ar Lāčplēša Kara Ordeni.

Latvijas valsts apbalvojumi

Lāčplēša kara ordenis - Mūsdienās Lāčplēša Kara ordenis vairs netiek pasniegts. To pasniedza no 1920. līdz 1928. gadam. Pirmais un augstākais Latvijas valsts apbalvojums. Dibināšanu ierosināja Latvijas armijas virspavēlnieks pulkvedis Jānis Balodis. Piešķīra par kauju nopelniem Latvijas armijas karavīriem, bijušo latviešu strēlnieku pulku cīnītājiem, ārzemniekiem, kuri palīdzējuši Brīvības cīņās vai citādi sekmējuši Latvijas valsts dibināšanu. Tam bija trīs šķiras – I, II un III.

Triju Zvaigžņu ordenis - dibināja ar prezidenta Jāņa Čakstes parakstīto likumu 1924. gada 25. martā. Pirmais LR civilais ordenis. Zīmējumu izstrādājis Gustavs Šķilters. Pirmie kavalieri – J. Čakste, Z. A. Meierovics, K. Ulmanis un Rainis. 20.10.1994. ordeni atjaunoja. To piešķir pilsoņiem un ārvalstniekiem par nopelniem tēvijas labā. Devīze Per aspera ad astra (Caur ērkšķiem uz zvaigznēm). To izgatavo juveliera Jāņa Mikāna zeltkaļu darbnīcā "Kalvis". Ordenim ir 5 šķiras un 3 pakāpju Goda zīmes.

Viestura ordenis - ordenis dibināts 1938. gadā senās Latvijas varenības piemiņai. Devīze ir Confortamini et pugnate (Esiet stipri un cīnaties!). Viesturs bija seno Zemgaļu karavadonis, kura pārziņā 13. gs. sākumā bija Zemgales rietumu daļa. Viestura ordenim bija tikai pusotru gadu ilgs mūžs, bet tas atjaunots 2004. gadā. Meta autors – mākslinieks Herberts Mangolts. Ar Viestura ordeni var apbalvot arī pēc nāves. Tam ir 5 šķiras un 3 pakāpju Goda zīmes.

Aizsargu organizācijas apbalvojumi

Aizsargu Nopelnu krusts - Latvijas aizsargu organizācijas augstākā goda zīme no 1927. līdz 1940. gadam. Piešķīra par varonību, izcilu darbību aizsargu organizēšanā un apmācībā. Tās mērķis ir godināt cilvēkus, kas veikuši pašaizliedzīgu darbu valsts iekšējā miera un kārtības uzturēšanā. Par goda zīmes piešķiršanu izlēma aizsargu valde, akceptēja – Iekšlietu ministrs. Varēja apbalvot arī valsts amatpersonas, karavīrus un ārzemniekus.

Aizsargu medaļa "Par centību" - Latvijas aizsargu goda zīme no 1927. līdz 1940. gadam. To piešķīra par ilggadīgu un kārtīgu dienesta pienākumu pildīšanu organizācijā. Medaļa bija jānēsā zaļi baltā lentē. Izskata autors bija mākslinieks Kasparsons. Šī bija viena no divām aizsargu goda zīmēm. Reizē ar šo dibināts aizsargu "Nopelnu krusts".

Ārvalstu militārie apbalvojumi

Dzelzs krusts - Vācijas militārais ordenis, ko 1813. gadā dibināja Prūsijas karalis Frīdrihs Vilhelms III, lai apbalvotu militārpersonas par nopelniem Napoleona karos. Dzelzs krustu nepasniedza par nopelniem miera laikos. Vairākkārt atjaunots sakarā ar Vācijas iesaistīšanos plašās militārās kampaņās – 1870. gadā (Francijas-Prūsijas karš), 1914. gadā (Pirmais pasaules karš) un 1939. gadā (Otrais pasaules karš).

Citi nozīmīgi apbalvojumi

Par nopelniem Brīvības pieminekļa celšanā - medaļa piešķirta pateicībā par iesaisti Brīvības pieminekļa celšanā. 1927. gadā tika izveidota Brīvības pieminekļa komiteja, kuras priekšsēdētājs bija Gustavs Zemgals.

4. tautas skaitīšanas (1935) Goda zīme - Latvijā līdz 1935. gadam notika četras tautas skaitīšanas- 1920., 1925., 1930. un 1935. gados. Tautas skaitīšanu organizēja Valsts statistiskā pārvalde. Skaitīšanas personālam, kas savus pienākumus veica bez atlīdzības vai arī bija veikuši izcili, pārvalde piešķīra skaitīšanas goda zīmes (kopā tika piešķirtas 7448 goda zīmes). Goda zīmei bija 4 pakāpes.